

Presentació

La part monogràfica del present número és el resultat de les jornades d'estudi Vincenzo Consolo: Per i suoi 70 (+ 1) Anni, que Miguel Ángel Cuevas va organitzar l'octubre passat a la Universitat de Sevilla. L'escriptor sicilià és present en aquestes pàgines no només com a objecte dels diferents treballs crítics, sinó que també hi intervé com a autor de dos relats, «La grande vacanza orientale-occidentale» i «Il miracolo». El primer va aparèixer a *Alias*, suplement d'*Il Manifesto*, l'agost de 1999, i va ser publicat després en una versió ampliada en una edició en petit format. El text que s'ofereix aquí és el que Consolo va llegir en la cloenda de les jornades sevillanes, amb aparat de notes a cura de Nicolò Messina. El segon relat, «Il miracolo», en canvi, és completament inèdit i constitueix un esplèndid regal que l'autor ha fet a la nostra revista.

La secció crítica s'obre amb un article de Maria Attanasio, que identifica les cadències poètiques en la prosa narrativa de l'escriptor sicilià. En el fenomen s'observaria una opció ideològica concreta per la qual, a través de la poesia, l'autor rebutja l'homologació amb la llengua «tecnologicoempresarial» amb què la societat actual s'expressa.

Nicolò Messina proposa un article de caràcter estrictament filològic, que té per objecte la reconstrucció de la gènesi d'*Il sorriso dell'ignoto marinaio*, posant en ordre «materials escampats, més o menys coneguts, i afegint-hi amb cautela alguns elements nous».

El tema homèric del *nostos* és el nucli de l'estudi d'Eduard Vilella: el viatge de retorn es configura com un mapa constant de referències en l'obra de Consolo i afí, segons Vilella, al del laberint, tal com s'observa en la seva anàlisi de l'episodi de la presó en espiral present a *Il sorriso dell'ignoto marinaio*.

Giovanni Albertocchi s'ocupa de Teresa Blasco, la dona de qui s'enamora Fabrizio Clerici a la novel·la *Retablo*. Es tracta d'un personatge real, la insòlita biografia del qual es reconstrueix a través sobretot dels epistolaris de Cesare Beccaria i dels germans Verri.

Segons Paola Capponi, el contrast entre llum i ombra present en les obres de Consolo delinea un recorregut de llocs literaris i de símbols que defineix la relació entre Milà i Sicília i entre present i passat.

Per a Miguel Ángel Cuevas, la complicitat entre escriptura i referències iconogràfiques no és només monopoli d'*Il sorriso...*, sinó una constant temàtica de tota la seva obra narrativa.

L'article de Rossend Arqués es proposa com a lectura de *Nottetempo, casa per casa*, basant-se en el substrat mític i iconogràfic lligat a les figures de l'«home llop» i del «boc».